

BOOMSTRA AAN ZET

Broodjes en ritme

Groninger Roel Boomstra deelt zijn ervaringen tijdens de match om de wereldtitel dammen tegen de Rus Alexander Schwarzman exclusief met de lezers van deze krant.

Bij het spelen van een toernooi, dus ook bij deze match, houd ik graag een strak en simpel ritme aan. Ontbijten op een vaste tijd, daarna een rondje lopen met mijn team. Vervolgens naar de speelzaal, dammen en bij terugkomst rusten tot het eten. Ten slotte voorbereiden op de volgende dag, slapen en dan begint het weer van voor af aan.

Van de veranderde omstandigheden door corona heb ik zo weinig last. Dat er niets te doen is, komt me eigenlijk wel goed uit. Hooguit is het wat onhandig om je ontbijt op een dienblad dwars door het hotel naar je kamer te moeten brengen in de hoop dat niet al je koffie is gemorst.

Maar tijdens de eerste dagen van een match is het altijd even wennen. Er gebeurt er altijd wel wat. Bij het verkennen van de speelzaal was dinsdag vooral de weg er naar toe een ware zoektocht. De High Tech Campus in Eindhoven is ingericht als een Amerikaanse stad met rechte straten en avenues. De speelzaal ligt zelfs net als in Las Vegas aan 'The Strip'. Daardoor lijkt alles op elkaar en kwamen we maar net voor sluitingstijd binnen.

Op de eerste twee speeldagen leverden de partijen weinig vuurwerk op, zodat mijn gedachten zo nu en dan af dwaalden van varianten en strategieën. De spelers worden goed in beeld gebracht door de livestream op Twitch. We zit-

ten letterlijk in de schijnwerpers, maar als je dan op een onbewaakt moment opkijkt denk je: wat is dat licht van die spots fel!

Tijdens de tweede partij werd het nog bonter: na een tijdje hoorde ik wat geritsel bij het tafeltje waar mijn lunch staat. Bij nadere inspectie bleken er broodjes verdwenen te zijn. Wie heeft mijn lunch opgegeten? Was het echt onze Franse arbiter? En wat heeft Schwarzman eigenlijk voor broodjes? En durf ik die te pakken? Na afloop van de partij deed ik toch een poging, kreeg meteen een reprimande maar wél toestemming. Inmiddels hebben we naambordjes bij onze lunch.

Gelukkig was er gisteren geen aanleiding meer voor dergelijke futiliteiten. We hadden een echte vechtpartij op het dambord en de te berekenen varianten waren bijna eindeloos. De schermutselingen in het middenspel pakten beter uit voor mijn tegenstander, maar ik hield mijn rug recht en bereikte veilig de remisehaven. Hoe dan ook gaf deze dag het juiste gevoel: de match is nu echt begonnen!

ROEL BOOMSTRA

